

**R. P. Francisci De Oviedo Madritani, Societatis Iesv,
Theologiæ Professoris, Cursus Philosophicus**

**Oviedo, Francisco de
Lvgdvni, M.DC.LI.**

§. 1. Doctorum placita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95503](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95503)

utriusque principij materiæ videlicet, & formæ, & principium, ut quo dicitur respectu materiæ, quæ est principium *ut quod*, quatenus se tenet ex parte illius, & similiter quatenus se tenet ex parte formæ dicitur principium *ut quo* constituens formam principium in actu secundo.

PUNCTUM PRIMVM.

Quid sit unio compositi substantialis.

ET si præcipuè de vnione compositi substantialis disputatio instituat, quia eadem est de aliis totis doctrina, de illorum vnionibus nonnihil dicam.

§. I.

Doctorem placita.

1 PRIMAM sententiam defendunt Gregor. Arim. in 3. dist. 18. quæst. 2. ad 18. Maior ibid. dist. 1. quæst. art. 1. Caiet. 1. part. quæst. 2. art. 1. Medina ibid. Bacon. in 3. distinct. 1. q. 1. art. 1. & quæst. 2. art. 2. asserentes vnionem non esse entitatem distinctam à materiæ, & formæ, & tantum dicere applicationem localem tanquam conditionem. Ab his differre videtur Gabr. (cuius est secunda sententia) in 1. dist. 30. quæst. 4. conclus. 5. qui asserit vnionem extremorum nihil aliud esse, quam intimam extremorum præsentiam, & hanc præsentiam ait Gabr. esse similitudinem in eodem loco sue definitiue, sue circumscriptiue. Differt Gabr. à Gregorio, & aliis quia illi approximationem, tantum requirebant ut conditionem, ut extrema per se ipsa formaliter vnirentur. Gabr. verò eandem approximationem rationem formalem vniendi esse contendit.

2 Tertia sententia, quam tenet Aureolus apud Capr. in 3. dist. 1. quæst. 1. art. 2. asserit vnionem inter extrema non esse aliquid posituum, sed negationem diuisionis. Quarta sententia vnionem constituit in dependentia materiæ à formæ, hanc defendunt Scot. in 3. quæst. 1. Bassol. ibid. Ocham in 3. dist. 3. quæst. 4. & in 3. quæst. 1. supra hanc dependentiam, quæ est formalis ratio vniendi requirunt Doctores huius sententiæ indistantiam extremorum ut conditionem ut vniantur. An verò hæc dependentia distinguenda sit ab extremis, vel identitate cum illis retineat, ad præsentem quæstionem non spectat, specialem disputationem alibi sibi vendicat hæc difficultas, vnum tantum ex his doctoribus modo scire oportet, ipsos nempe vnionem extremorum constituisse in dependentia formæ à materiæ cuiusque naturæ sit hæc dependentia quam examinabo lib 3. Controuer. 12. Punct. 1.

3 Quinta sententia tenet vnionem esse modum quemdam substantialem modaliter distinctum à materiæ, & formæ, realiterque distinctum ab approximatione, extremorum & à dependentia formæ à materiæ. Ita P. Vazquez t. 1. in 3. partem disp. 18. cap. 3. & disp. 19. num. 23. Pater Soar. disp. 15. Metaph. sect. 6. à num. 6. vsque ad 10. & tit. 1. in 3. p. disp. 8. sectione 3. concl. 3. Rub. tract. 4. de forma, quæst. 6. num. 57. Hurt. disp. 5. sect. 1. num. 6. Ariag. disput. 4. sect. 1. & ferè omnes moderni pluresque ex antiquis apud Soar. supra. Hanc opinionem amplector quam nonnullis conclusionibus explicabo, & simul sententias supra relatas refellam. Alij dicendi modi, quos recentes excogitarunt ad negandum substantialem vnionem, ad has sententias reduci possunt, quos inter illas explicandas & impugnandas explicabo, & impugnabo.

§. II.

Duplici conclusione propria sententia duplicem sententiam explodo.

4 PRIMA CONCLUSIO. Vnio inter materiæ & formam distinguitur ab ipsa materiæ, & formæ ut aliquid superadditum non solum tanquam conditio, sed tanquam ratio formalis. Hæc conclusio directè impugnat primam sententiam, quam sic probo. Possunt existere materiæ & formæ absque vnione: ergo vnio aliquid est distinctum à materiæ & formæ: Antecedens patet in morte hominis,

admittiturque ab omnibus aduersariis: consequentia est legitima iuxta illud principium firmum in Philosophia, *Illa que realiter separantur, realiter distinguuntur*: ergo separatio vnionis à materiæ, & formæ inferet necessariò distinctionem. Dices materiæ, & formam posse existere absque eo quod vniantur ex defectu conditionis, approximationis videlicet, quæ posita non poterunt non vniri. Contrà: do ad conclusionem, de quâ modò ago, materiæ, & formam, quæ possunt existere non vnitæ, vniri necessariò posita approximatione, & sic argumentor. Approximatio tunc non se haberet ut conditio, ut existeret vnio identificata cum materiæ & formæ: ergo esset conditio ut existeret alia vnio distincta à materiæ, & formæ vel ipsa esset formaliter vnio. Antecedens probo: vnio identificata cum materiæ, & formæ nihil aliud est, quam materiæ & formæ: sed approximatio non est conditio ut existant materiæ, & formæ: ergo non est conditio ut existat vnio identificata cum materiæ & formæ: Probo consequentiam: quidquid est conditio ad hoc ut aliquid physicè existat, est conditio ad hoc ut existat illud, quod physicè indiuisibiliter identificatur cum illo: ergo si approximatio esset conditio, ut existeret vnio identificata indiuisibiliter cum materiæ, & formæ, esset conditio, ut existeret materiæ & formæ: sed non est conditio ut existat materiæ & formæ: quia absque approximatione possunt existere: ergo non est conditio ut existat vnio identificata cum materiæ, & formæ.

Dices, approximationem esse conditionem ut materiæ, & formæ existant vnitæ, etiam si non sit conditio necessaria, ut existant materiæ, & formæ, secundum se. Contrà: materiæ & formam vnitas existere, vel dicit aliquid supra existentiam vtriusque entitatis, vel tantum dicit vtramque existentem: Si dicit aliquid distinctum: ergo vnio distinguitur à materiæ, & formæ: si nihil distinctum dicit, materiæ & formam existere, est materiæ & formam vnitas existere: ergo quod est conditio ut materiæ & formæ existant, erit conditio, ut existant vnitæ, & quod non est conditio, ut existant, non erit conditio, ut existant vnitæ. Dices materiæ & formam vnitas dicere supra materiæ, & formam approximationem tanquam conditionem. Contrà: conditio distinguitur realiter à ratione formali ad quam est conditio: ergo approximatio, si tantum se habet ut conditio respectu vnionis, ratio formalis huius debet distinguere ab approximatione. De illa ratione formali ut distincta ab approximatione, à qua tanquam à conditione ad sui existentiam distinguitur, inquiri an dicat aliquid præter materiæ, & formam, vel non: si dicit aliquid: ergo vnio distinguitur à materiæ & formæ: si tantum dicit materiæ, & formam, tota ratio formalis vnionis, ut distincta à conditione, quæ illius rationem formalem non ingreditur, sita est in nudis entitatibus materiæ, & formæ: ergo existente materiæ, & formæ existit ratio formalis vnionis, secluso quocumque alio. Ex hoc duo infero: primum, approximationem non esse conditionem ad rationem formalem vnionis, siquidem non est conditio ad existentiam materiæ, & formæ secundum se, in quibus tota ratio formalis vnionis, quæ ab approximatione distinguere debet, in opinione, quæ approximationem conditionem ad vnionem appellat, necessariò est constituenda. Secundo infero posita existentia materiæ, & existentia formæ non posse non esse vnitas, quia implicat existere rationem formalem vnionis, & extrema non esse vnitas vnio enim essentialiter est nexus actualis, & exercitium vniendi duo extrema, quorum est vnio. Vtraque consequentia est legitima: primum consequens est contra primam sententiam, cui dixi directè opponi meam conclusionem: secundum, contra omnium consensum, & veritatem Catholicam, quæ credimus, mortuo homine animam non vnitam incorruptam permanere, & Christo mortuo illius materiæ in sepulchro iacuisse, animamque descendisse ad inferos, vnionemque inrer vtramque partem perisse.

Dices approximationem non esse conditionem, ut existat secundum entitatem vnio identificata cum materiæ, & formæ, ut probat ratio à nobis facta, sed ut existat secundum formalitatem, hoc est, ut actu exerceat officium vnionis, quia eadem vnio, quæ physicè existit quando materiæ & formæ approximationem non habent, & non actu vnit, quia non existit secundum formalitatem vnionis ex defectu conditionis, incipit esse secundum illam formalitatem vnionis posita approximatione tanquam conditione, cum